

[Justitsministeren.]

kussion om i Radioen, hvis vi kan faa Lov til det, ærede Medlem! Jeg forstod paa det ærede Medlem, at hun alene ikke kunde faa Lov til det, men jeg nyder et saadant moralsk Ry i Radioen, saa naar hun kommer sammen med mig, kan vi vist godt faa Lov.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Pürschel, vilde stemme for Lovforslaget om en Ændring af Straffelovens § 235, og det glæder jeg mig over at høre. Det ærede Medlem kritiserede i øvrigt ikke saa meget selve Hovedlovforslaget som den offentlige Moral. Han havde kun en enkelt Bemærkning til Stk. 1, Nr. 1, at der ikke tiltrænges nogen Udvidelse af den medicinske Indikation. Jeg vil dertil svare, at nu vil jeg diskutere det i Udvalget; jeg tror ikke, det er muligt at sige mere om det — det skulde da være, at jeg over for hans udtrykkelige Indvending om, at der var Fare for Misbrug fra de mindst tiltalende Lægers Side, skulde svare: Ja, men netop derfor er det ogsaa omgærdet med den Bestemmelse, at i de Tilfælde, hvor det ikke drejer sig om en paa viselig Sygdom, skal der ske Henvendelse baade til Seksualklinikken og ogsaa til den Kirurg, der skal udføre Handlingen. Derved er der efter min Mening Garanti nok, men det kan man drøtte i Udvalget.

Den ærede Ordfører udtalte dernæst, at det principielt var urigtigt at udskille Straffebestemmelserne fra Straffeloven. Deri er jeg i og for sig ikke uenig med det ærede Medlem, men jeg har nu taget mere praktisk end teoretisk paa dette Spørgsmaal. Jeg har ment, at det, hvis man fik en Lov af denne Karakter, vilde have Interesse for saa overordentlig mange i Befolkningen, at det vilde være af praktisk Betydning at samle alle de Bestemmelser, der gjaldt om dette Forhold, i denne Lov, derunder ikke mindst Straffebestemmelserne, ogsaa for Læger og Kvaksalvere. Derfor er jeg gaaet bort fra det teoretisk rigtige til det praktisk heldige; bare en Del andre vilde have gjort det samme noget tidligere.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti klagede dernæst over, at Maksimumsstraffen var alt for lav, idet jeg, som allerede anført, har nedsat Straffen for Kvinder fra 2 Aar til 3 Maaneder, endda 3 Maaneders Hæfte i Almindelighed. Den ærede Ordfører sagde, at det var alt for slappe Strafferegler, men jeg siger dertil, at jeg har den for en Justitsminister maaske uheldige Opfattelse, at Straffen tror jeg egentlig ikke paa i al Almindelighed. Jeg tror ikke paa, at Straffen forbedrer i al

Almindelighed, og derfor er jeg, saa vidt jeg kan, optaget af ikke at gøre Straffen højere end højest nødvendigt. Det er mere dette, at Samfundet paataaler en Forbrydelse, rejser Tiltale, Domsforhandlingen, og at saa vedkommende bagefter faar Lov en Tid at besinde sig, der er det afgørende, ikke saa meget, om han sidder 6 eller 12 eller 24 Maaneder. Men det er et Standpunkt, jeg ikke skal uddybe ved denne Lejlighed; jeg siger blot til den ærede Ordfører, at jeg tror ikke meget paa Straffens opdragende eller moralske Værdi, ikke paa Straffelængden.

Men dertil kommer, at der formentlig netop i disse Spørgsmaal er en Grund til ikke at gøre Straffen for streng. Er den ærede Ordfører for Det konservative Parti i Stand til at sætte sig fuldstændig ind i den ulykkelige Kvindes Psyke paa det Tidspunkt og i den Situation, hvor hun overtræder Straffebestemmelserne? Jeg er det ikke. Og jeg er overbevist om, og det er jo alle, at det er udefra kommende Aarsager, der efter hendes Mening tvinger hende til at begaa Fosterfordrivelse; det er meget sjældent, at det er hendes eget Ønske, hvis Forholdene var anderledes, at begaa en Forbrydelse. Og naar hun saa befinder sig i den Situation, opreven som hun er, tror jeg ikke, at det er nødvendigt at sætte høje Straffebestemmelser. Tværtimod vil jeg helst sætte dem saa lavt som muligt, og jeg vil ikke sammenligne hendes Forbrydelse med forskellige andre Forbrydelser, som den ærede Ordfører omtalte, og som jeg nu ser trone med store Overskrifter i Bladene. Jeg kan ikke huske, om det er Kalvekastning. Det er mig i øvrigt ligegyldigt; jeg ser selvstændigt paa dette Forhold.

Den lave Straf, den, som jeg ud fra min egen Grundbetragtning, at Fosterdrab er Drab af Liv, indrømmer meget lave Straf, er altsaa ikke Udtryk for, at jeg i og for sig betragter det som en Bagatel eller en Bagatelforseelse; men det er Udtryk for Hensyn specielt til hendes Tilstand, naar hun begaar Forbrydelsen, som jeg nylig har skildret.

Det ærede Medlem talte endvidere, forstod jeg ham, imod Klinikkerne, for saa vidt som han brugte Udtalelser i Retning af, at barmhjertige Samaritaner maa ikke blive Statstjenestemænd. Men jeg har ikke tænkt paa her at indføre Lovregler om barmhjertige Samaritaner; dem bliver der nok Brug for alligevel. Jeg har tænkt paa at indføre en Lovordning, som tiltrænges i høj Grad, nemlig et Sted, der er i Stand til at yde fornøden Oplysning, Raad og